

Arrest

nr. 201 762 van 27 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 oktober 2015 en hebben zich vluchteling verklaard op 23 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 31 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 10 maart 2017 en 31 juli 2017.

1.3. Op 10 augustus 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Inzake A.A.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Palestijn te zijn woonachtig in Libanon in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh. U staat bij UNRWA geregistreerd als vluchteling. Uw opa is afkomstig van Zuid-Libanon uit het Rashidiyeh kamp. Uzelf bent geboren op 21 september 1975 in al Mazra te Beirut. U woonde in de Hamra wijk van Beirut in de Sadatstraat sinds uw geboorte en doorliep daar de UNRWA school. U verhuisde met uw ouders naar het UNRWA vluchtelingenkamp Burj al Burajneh. U werkte in de bouw als schilder. Verschillende van uw broers wonen nog in het kamp. U heeft een broer in Duitsland, een broer buiten het kamp en een zus (M.(...)) die woont in Aramon in de bergen van Libanon. Uzelf huwde met een Palestijnse vrouw, M.(...) B.(...) (CGVS 15/30830/B ; OV 8.149.677), en u ging met haar wonen aan de rand van het vluchtelingenkamp in een huurhuis. Op een gegeven moment kon u niet meer werken met verf en werd u taxichauffeur met een vast traject tussen Dahwra en de luchthaven van Beirut. U had geen vergunning en moest oppassen voor boetes en controles. Uw vrouw begon reeds voor jullie huwelijk als kapster te werken, eerst voor haar vrienden en familieleden, later werkte zij in jullie woning. Via via kreeg uw vrouw meer klanten en beperkte ze zich niet meer tot enkel familieleden. Uw huurhuis en dus ook het kapsalon van uw vrouw bevindt zich recht tegenover een checkpoint en kantoor van Hezbollah. Op een gegeven ogenblik kwamen twee vrouwen naar uw woning om gekapt te worden. Uw vrouw hoorde dat ze elkaar aanspraken met S.(...) en F.(...). Zij kwamen een paar keer langs om gekapt te worden. Zij waren sjiieten en zeiden uw vrouw dat u zich moest bekeren tot het sjiietische geloof en dat ze zich moest aansluiten bij Hezbollah. Uw vrouw weigerde en de twee vrouwen beloofden terug te zullen komen. Ze keerden terug op 11 september 2015 en sloegen uw vrouw. U was toen niet thuis. Uw burens belden u op en zeiden u dat de twee vrouwen binnen waren en uw vrouw sloegen. Twee mannen stonden buiten volgens uw burens. U keerde van uw werk terug en bracht uw vrouw eerst naar een kliniek en later naar uw zus in Aramon. U keerde dan terug naar uw huis om documenten op te halen, u richtte zich naar het checkpoint en riep luid dat u diegenen zou bedreigen die uw huis binnenkwamen. Tijdens de periode dat u en uw vrouw in Aramon woonden bij uw zus, ging u af en toe weg om jullie documenten voor uw vertrek uit Libanon in orde te maken. Op 21 september 2015 kwam er een busje aan. De mannen stapten uit en omsingelden uw wagen. U zag dat ze pistolen droegen. Ze probeerden u te slaan met een stok. Ze trokken hun wapen maar schoten niet. U kon vertrekken. U hoorde rond bij collega-taxichauffeurs alsook bij de eigenaar van uw taxi en zo wist u dat de man die u sloeg M.(...) J.(...) S.(...) R.(...) heet. U diende dezelfde dag een klacht in bij het parket. Daar vertelde u niet over de problemen van uw vrouw omdat deze zich in Aramon bevond. Het parket wilde u niet helpen maar gaf u een brief waarmee u naar de politie ging. De politieman zei dat u maar een vluchteling was en geen recht had een klacht in te dienen. U vertrok uit uw regio op 10 oktober 2015, samen met uw echtgenote, met het vliegtuig van Libanon naar Turkije. Van daaruit ging het verder met de boot naar Griekenland, jullie volgden de grote stroom mensen door verschillende landen. Op 23 oktober 2015 kwamen jullie aan in België en dienden jullie een asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U geeft aan dat er in de nacht van 10 op 11 maart 2017 kortstondige gevechten in het Burj al Barajneh kamp plaatsvonden tussen de clan J.(...) en de familie A.(...) K.(...). U weet niet wat de oorzaak was.

U en uw vrouw legden volgende (originele) documenten neer bij het CGVS: medisch attest in uw hoofde, medisch attest in hoofde van uw echtgenote, huwelijksakte (van binnenlandse zaken en van de religieuze rechtbank), jullie identiteitskaarten, uittreksel burgerlijke stand in jullie beider hoofden, UNRWA kaart, uw rijbewijs (en vertaling), bewijs van staatloosheid, uw oranje kaart, brief van FIDA, USB stick (met media artikels algemene situatie), medische afspraken in uw hoofde september/oktober 2017. Ook volgende kopies van documenten legden u en uw vrouw neer bij het CGVS: brief PLO, klacht bij het parket, reispassen, jullie geboorteaktes, foto van het huis/checkpoint van Hezbollah, informatie over UNRWA, media artikels aangaande de algemene situatie, certificaat van woonst.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan

ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

U en uw vrouw B.(...) werden twee keer gehoord op het Commissariaat-generaal (CGVS; op 10 maart 2017, verder aangeduid door (I), en op 31 juli 2017, verder aangeduid door (II)).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo woonde u in het UNRWA kamp Burj al Barajneh, eerst bij uw ouders en na uw huwelijk in 2001 samen met uw vrouw (CGVS A.(...) (I) p.8). U kreeg van UNRWA medische hulp tot ongeveer een jaar voor uw vertrek uit uw regio in 2015 (CGVS A.(...) (I) p.9). U doorliep daarnaast in uw jeugd een UNRWA school in Hamra tot het zesde leerjaar (CGVS A.(...) (I) p.8-9). Ook uw echtgenote is geregistreerd bij UNRWA en doorliep haar opleiding aan UNRWA scholen en dit tot het 2e middelbaar (CGVS B.(...) (I) p. 3-4). U legde ook uw UNRWA registratiekaart voor uit 2006 die aangeeft dat u en uw vrouw sinds 2001 samen geregistreerd staan bij UNRWA.

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het CGVS dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat uw vrouw B.(...) op 9 september 2015 werd geslagen door twee dames toen u niet thuis was, waarna de dames op 11 september 2015 opnieuw langskwamen toen u wel thuis was, ditmaal werden de dames vergezeld door twee mannen waarbij deze mannen u en uw echtgenote sloegen. Op 21 september 2015 diende u een klacht in bij de politie nadat u die dag opnieuw werd geslagen door diezelfde mannen toen u aan het werk was (CGVS A.(...) (I) p.3, p.6-7). Uw vrouw beaamde tijdens haar eerste gehoor uw relaas in al zijn details (CGVS B.(...) (I) p.6), dit terwijl uw vrouw en uzelf in kader van jullie tweede gehoor een andere versie vertelden. In een tweede gehoor verklaarde u immers dat enkel op 11 september 2015 uw vrouw geslagen werd, dat u op 11 september 2015 niet thuis was en toen niet geslagen werd, en dat u voor het eerst op 21 september 2015 geslagen werd toen u aan het werk was (CGVS A.(...) (II) p.3-5). Wat opvalt is dat ook uw vrouw deze versie wederom beaamde in haar tweede gehoor (CGVS B.(...) (II) p.8). Er zijn dus duidelijke discrepanties tussen beide gehoren. Na confrontatie slaagde u er niet in een valabele uitleg hiervoor te geven. U poogde tot tweemaal toe aan te geven dat u deze voor u belastende verklaringen in uw eerste gehoor niet gezegd zou hebben, of dat de tolk verkeerd vertaald had (CGVS A.(...) (II) p.4-5). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk overtuigen wanneer het niet om details gaat maar over de kern van uw verhaal. Het gaat hier overigens niet over een eenmalige 'vergissing' daar u tot driemaal toe uw verhaal bevestigde (CGVS A.(...) (I) p.3, p.6 en p.7) alsook uw vrouw uw versie op dat moment beaamde (CGVS B.(...) (I) p.6). Dat zoals hierboven aangehaald ook uw vrouw niet consequent was in haar twee gehoren op het CGVS knauwt tevens aan uw geloofwaardigheid. Uw vrouw werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen en gevraagd om duidelijkheid te verschaffen, waarbij ze eerst aangaf dat uzelf wel nabij uw huis werd geslagen, om zich meteen nadien te verbeteren dat u enkel op uw werk geslagen werd (CGVS B.(...) (II) p.8), een aarzeling die in het licht van bovenstaande elementen uw geloofwaardigheid bezwaarlijk kan herstellen.

Verder is het toch wel opvallend dat uw vrouw wel zeer vaag was over haar klanten, nl. de twee sjjiitische vrouwen die haar bedreigden, S.(...) en F.(...). Immers gevraagd iets over deze vrouwen te

vertellen, kwam ze niet veel verder dan dat ze sjiieten waren en stelde ze hen eigenlijk niet te kennen en slechts van hun namen op de hoogte te zijn omdat ze dit hoorde wanneer ze elkaar bij naam noemden (CGVS B.(...) (I) p.6). Haar oppervlakkige kennis omtrent deze personen wekt, en zoals reeds aangestipt, verbazing temeer ze aan de grondslag van jullie problemen lagen en ze tot haar beste klanten behoorden (CGVS B.(...) (II) p.4-5). Gezien de rol die deze personen in jullie relaas spelen kan er toch verwacht worden dat zij toch heel wat meer informatie over hen zou hebben vergaard daar kennis omtrent hen toch belangrijk is om jullie vrees correct te kunnen inschatten. De vergoelijking van uw echtgenote, nl. dat ze niet zoveel met haar klanten sprak, doet hieraan geen afbreuk, dat hoeft geen verder betoog (CGVS B.(...) (I) p.6).

Voorts verwijst u naar de door u neergelegde 'klacht' om uw geloofwaardigheid te ondersteunen. Het betreft een klacht die u neerlegde bij het parket en waarvan u een document verkreeg om de politie aan te manen tot een onderzoek (CGVS A.(...) (I) p.7, 14 en CGVS A.(...) (II) p.5). Ten eerste moet gewezen worden dat een dergelijk document enkel kan dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval blijkt te zijn. Daarenboven kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit door u neergelegde document (CGVS A.(...) (I) p.13-14 en zie Groene Map). Zo bevat de door u neergelegde klacht wel zeer opmerkelijk geen datum, officieel embleem noch officiële hoofding van het parket. Het document lijkt eerder een afgeprinte versie dan de door u beweerde kopie, waarbij de zegels met een computer lijken aangebracht 'copy/paste-gewijs' (CGVS A.(...) (I) p.13-14, CGVS A.(...) (II) p.8-9 en zie Groene Map). Reeds in uw eerste gehoor werd u expliciet gewezen op het feit dat er toch twijfels rezen bij de authenticiteit van dit document en u gaf aan het eigenlijk ook niet te weten (CGVS A.(...) (I) p.13). U gaf in uw eerste gehoor aan dat u deze klacht verkreeg via 'M.(...), een man werkzaam in een internet bedrijf' die deze doorstuurde naar België op vraag van uw moeder (CGVS A.(...) (I) p.12-13). Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen, dat hoeft geen verder betoog. U trachtte in kader van uw tweede gehoor de authenticiteit van dit document nog te verdedigen maar uw uitleg dat deze klacht niet officieel oogt omdat dit nog geen vonnis betreft (CGVS A.(...) (II) p.8-9) kan niet overtuigen zeker gezien uw verdere verklaringen dat het parket u deze klachtenbrief gaf in een officiële procedure waarbij u deze brief aan de politie diende te tonen (CGVS A.(...) (II) p.5, p.8-9). Verder is het totaal niet aannemelijk dat in deze klacht nergens uw vrouw wordt vermeld, laat staan dat er naar haar problemen wordt verwezen, dit terwijl u bij aanvang van uw tweede gehoor nog eens duidelijk aangaf dat het probleem van uw vrouw uw probleem is (CGVS A.(...) (II) p.3). Bijkomend dient nog vermeldt dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat u in een officiële klacht bij het parket zou verzwijgen dat uw vrouw bedreigd en geslagen werd door dezelfde mensen die u viseren (CGVS A.(...) (I) p.13-14 en CGVS A.(...) (II) p.5). Uw verschoning dat u liever niet vertelde dat uw vrouw in Aramon verbleef is op zijn zachtst gezegd merkwaardig daar u beiden geviseerd werd. U slaagde er niet in het verschil tussen uw positie en die van uw vrouw te duiden (CGVS B.(...) (II) p.3). Kortom, de klacht die u het CGVS presenteerde slaagt er dan ook niet in uw geloofwaardigheid te herstellen.

Voorts is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen dat u in kader van uw tweede gehoor plots aangeeft dat uw Palestijnse burens zich aansloten bij Hezbollah en u deze vrees (CGVS A.(...) (II) p.10). Dat men u zou dwingen de wapens op te nemen voor Hezbollah, zoals u aangaf (CGVS A.(...) (II) p.10 en CGVS B.(...) (II) p.7) kan niet overtuigen. Immers, dat Hezbollah u die soenniet is en geen ambitie noch overtuiging heeft voor de strijd, zou dwingen te vechten, klinkt niet overtuigend, temeer u dan ook nog eens stelt dat Hezbollah aanslagen vrees in uw wijk en de Palestijnen lijkt te wantrouwen (CGVS A.(...) (II) p.10).

Wanneer u verder aangaf dat er na uw vertrek op 10 maart 2017 gevechten ontstonden in uw regio met de A.(...) J.(...) familie dienen deze puur bekeken te worden in het licht van de algemene situatie van uw regio. De mediaartikels die u meeheeft spreken van een gevecht tussen de familie A.(...) J.(...) en de familie A.(...) K.(...) (CGVS A.(...) (II) p.10-11 en zie Groene Map: Algemene informatie Burj al Barajneh). U kon echter nergens een persoonlijke band aanhalen met die problemen, meer nog, u weet niet waarover deze (reeds dertig jaar durende!) problemen gaan (CGVS A.(...) (II) p.10-11). De door het CGVS gevonden mediaberichten spreken daarenboven over een kortstondig gevecht op 10 maart 2017 waarbij het leger meteen de controle heeft overgenomen en waar de minister zijn reis voor onderbrak om dit zo snel mogelijk op te lossen (zie Media artikels in de Blauwe Map uit "The Daily Star", "Naharet" en "Al Jazeera"), wat de zwaarwichtigheid van deze gevechten sterk nuanceert.

Waar u vrees gediscrimineerd te worden als Palestijnse taxichauffeur, haalt u het door u op youtube gevonden verhaal aan van een Palestijnse taxichauffeur die zichzelf in brand zou hebben gestoken omdat hij zijn boete niet kon betalen (CGVS A.(...) (II) p.6, p.9 en zie Groene Map: media artikels). Uzelf gaf echter aan dat u een systeem uitdokterde om de zwaarste controles te omzeilen: in de maand dat ze

het vaakst controleerden, u werd hiervan door een vriend op de hoogte gesteld, liet u uw taxi aan de kant om nadien, wanneer de controleposten verdwenen waren, uw job te hervatten (CGVS A.(...) (II) p.6-7). Hieruit blijkt dat u in staat was te anticiperen en zich aan te passen aan de situatie.

Ook uw verdere documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Zo kan geen geloof gehecht worden aan de inhoud van de documenten van de PLO/FATAH, dd. 19/09/2015, en FIDA, dd. 19/09/2016, die u aanleverde (CGVS A.(...) (I) p.13, p.15-16, CGVS A.(...) (II) p.8 en zie Groene Map) en die louter op uw vraag na uw aankomst in België verkregen zijn (CGVS A.(...) (II) p.8). Uw advocaat legde het document opgemaakt door Fatah neer met daarbij een beëdigde vertaling daar hij naar eigen zeggen dacht dat dit puur om hetzelfde document ging als het FIDA document. Het document dat u het CGVS aanreikte heeft echter de datum van 19 september 2016, het document dat uw advocaat aanreikte met dezelfde inhoud heeft de datum van exact een jaar eerder, 19 september 2015 (CGVS A.(...) (I) p.15-16, CGVS A.(...) (II) p.8). Deze datum is twee dagen vóór aanvang van uw probleem op 21 september 2015 wat nog verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U hiermee geconfronteerd legde u het verschil uit door te stellen dat u bij verschillende organisaties een bevestiging vroeg van uw klacht en u 'hen niet gezegd had dat ze de datum moesten noteren' (CGVS A.(...) (I) p.16 en CGVS A.(...) (II) p.8), waarmee u duidelijk aangeeft dat deze documenten enkel op basis van uw verklaringen zijn afgeleverd. Gelet dat deze documenten verkregen zijn op uw vraag en na uw aankomst in België mag wederom verbazen dat deze documenten het nergens hebben over de problemen van uw vrouw, zo spreken ze enkel over uw probleem en spreken ze niet over het feit dat uw vrouw eerder werd bedreigd en dat haar zaak de aanleiding was voor uw problemen (CGVS A.(...) (I) p.13-14 ,p.15-16 en zie Groene Map). Deze documenten bevestigen dan ook enkel de eerder bevonden tegenstrijdigheden en discrepanties in uw dossier.

Ook uw andere documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Zo hebben jullie identiteitsdocumenten enkel betrekking op jullie identiteit en staat deze hier niet ter discussie. Uw medisch attest/afsprakenlijst geven enkel aan dat u medische problemen heeft, niets meer en niets minder. Ten slotte slagen de foto's en media-artikels van het internet die u aanbrengt er niet in uw persoonlijke situatie aan te tonen en uw geloofwaardigheid te herstellen. Deze hebben immers betrekking op de algemene situatie, zoals reeds besproken en zoals u zelf ook aangaf in uw eerste gehoor (CGVS A.(...) (I) p.14). Uit het medische attest van uw vrouw (zie dossier, medisch attest opgesteld op 14 maart 2017 te Heist op den Berg), en dat opgemaakt werd meer dan een jaar na de door u beweerde feiten, kan enkel worden afgeleid dat ze een huidverkleuring heeft ter hoogte van de onderrug, niets meer en niets minder en kan dit document niet volstaan om aan te tonen dat uw problemen geloofwaardig zijn.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in

beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jullie over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jullie niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tot uw 16 jaar naar school kon gaan in een UNRWA school in Hamra (zie Verklaring DVZ, Pagina 4, Punt 11 en zie gehoorverslag CGVS A.(...) (I) p.8-9) en dat u de laatste vijftien jaar voor uw vertrek als taxichauffeur werkzaam was (Verklaring DVZ, Pagina 5, Punt 12). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt verder dat u, voordat u taxichauffeur werd, reeds jarenlang werkzaam was in de bouw waar u werkte als schilder, tot u problemen kreeg aan uw rug en u een acht jaar geleden bent geopereerd hieraan (CGVS A.(...) (I) p.9). Nadien werd u taxichauffeur met een vast traject (CGVS A.(...) (I) p.4). Uw vrouw geeft aan dat u tot 500 euro per maand verdiende als taxichauffeur (CGVS B.(...) (I) p.4). Ze gaf aan dat jullie financieel goed konden rondkomen (CGVS B.(...) (I) p.4) en ook u gaf aan dat uw loon, tezamen met het loon van uw vrouw, ervoor zorgde dat jullie financieel rond konden komen en jullie huurhuis konden betalen, zelfs als u het als taxichauffeur even moeilijk had in de periode 2013-2014 (CGVS A.(...) (I) p.5). Uw vrouw begon als kapster eerst met het kappen van haar vrienden en familie om later haar netwerk uit te breiden en klanten te werven (CGVS B.(...) (I) p.2-4 en CGVS A.(...) (I) p.2, p.5-6). Hieruit blijkt dat ook uw echtgenote haar bijdrage leverde om jullie van een inkomen te verzekeren. Dit nuanceert zeer sterk uw algemene beweringen dat u net als de andere Palestijnen in Libanon lijdt omdat u geen taxi zou mogen rijden en niet zou mogen gaan werken bij de overheid (CGVS A.(...) (I) p.4). Dat u in een huurhuis woonde en u met uw loon moet kijken welke huur u aankan, zoals u aangaf, wordt niet betwist (CGVS A.(...) (I) p.12). Dat u aangaf dat u als taxichauffeur geen officiële vergunning had wordt evenmin betwist door het CGVS. Dat u ondanks dit gegeven sinds vijftienjaar werkzaam was als taxichauffeur (Verklaring DVZ, Pagina 5, Punt 12) en u bij het CGVS verklaarde dat u ondanks het risico van boetes toch kon blijven doorgaan met uw beroep (CGVS A.(...) (I) p.5) en u volgens uw vrouw 500 dollar per maand verdiende (CGVS B.(...) (I) p.4), laat uitschijnen dat u wel degelijk een goede markt vond voor uw talent. Zo verliet u uw job pas net voor uw vertrek in 2016 en werd u in heel 2015 maar een 4 of 5 keer gecontroleerd, gaf u aan (CGVS A.(...) (I) p.5). U gaf ook aan dat controles zeer onregelmatig plaatsvinden. Soms ook een heel jaar door geen checkpoint (CGVS A.(...) (I) p.5). Kortom lijkt u uw situatie meester te zijn geweest.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 23 mei 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen

deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde asielmotieven baseert, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Inzake B.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Palestijnse te zijn woonachtig in Libanon in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh. U staat bij UNRWA geregistreerd als vluchteling. U bent geboren op 2 maart 1983 en was heel uw leven woonachtig in hetzelfde UNRWA vluchtelingenkamp, Burj al Barajneh. Eerst woonde u bij uw ouders samen met uw broer en vijf zussen in het centrum van het kamp. Twee van uw zussen zijn doof geworden en wonen nog in het kamp, de andere zussen zijn getrouwd en wonen buiten het kamp. U huwde met een Palestijnse man, A.(...) A.(...) (CGVS 15/30830 ; OV 8.149.677), en u ging met hem wonen aan de rand van het vluchtelingenkamp in een huurhuis. Uw man werkte eerst in de bouw als schilder en een naar uw zeggen vier à vijf jaar geleden begon hij te werken als taxichauffeur met een vast traject. U doorliep enkele UNRWA scholen tot uw tweede middelbaar en leerde de job van kapster al doende. U begon reeds voor uw huwelijk ook ervaring op te doen in de schoonheidsverzorging, dit voor vrienden en familieleden in uw eigen huis. Via via kreeg u meer klanten en kon u gradueel uw klantenbestand uitbreiden tot u hier geld mee verdiende, een jaar voor uw vertrek begon dat ongeveer. Uw huurhuis waarin u dit werk uitoefende bevond zich recht tegenover een checkpoint en kantoor van Hezbollah. Op een gegeven ogenblik kwamen twee vrouwen naar uw woning om gekapt te worden. U hoorde dat ze elkaar aanspraken met S.(...) en F.(...). Zij waren sjiieten en zeiden dat u zich moest bekeren tot het sjiitisch geloof en u zich moest aansluiten bij Hezbollah. U weigerde en de twee vrouwen beloofden terug te zullen komen. Zij kwamen een paar keer langs om gekapt te worden en werden uw beste klanten. Op 11 september 2015 sloegen ze u zodat u er blauwe plekken en last aan uw rug aan overhield. U was toen alleen thuis. U besloot te vertrekken. U dacht immers ook zwanger te zijn op dat moment en wilde geen kinderen daar ter wereld brengen. Later bleek dat u niet zwanger was. U dook een maand onder bij de zus van uw man in de bergen van Libanon in Aramon. Uw man woonde de hele tijd bij u maar ging af en toe 'naar beneden' om documenten te regelen zodat jullie konden vertrekken. Uw man kreeg een probleem op de weg naar de luchthaven en diende klacht in op 21 september 2015 tegen iemand van de J.(...) familie.

U en uw echtgenoot vertrokken uit uw regio op 10 oktober 2015 met het vliegtuig van Libanon naar Turkije. Van daaruit vertrokken jullie met de boot naar Griekenland en volgden de grote stroom mensen doorheen verschillende landen. Op 23 oktober 2015 kwam u aan in België samen met uw man en dienden jullie een asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U geeft aan dat in de nacht van 10 op 11 maart 2017 er kortstondige gevechten hadden plaatsgevonden in het Burj al Barajneh kamp tussen de clan J.(...) en de clan a.(...) K.(...). U werd hiervan op de hoogte gebracht door de moeder en broer van uw man, alsook zag u dat op het nieuws.

Na uw gehoor reikte u het CGVS op 14 maart 2017 nog een medisch attest aan omtrent uw blauwe plekken opgelopen tijdens de ruzie op 11 september 2015 en een certificaat van woonst. Dat medisch attest legde u ook al voor tijdens uw gehoor op het CGVS op 31 juli 2017, daarnaast legde u ook de vertalingen naar het Nederlands van verschillende reeds eerder neergelegde identiteitsdocumenten voor.

B. Motivering

Na uw beide gehoren afgelegd op het CGVS blijkt dat u zich op exact dezelfde motieven baseert als uw man, A.(...) A.(...) (CGVS 15/30830 ; OV 8.149.677), meer bepaald verwijst ook u naar de problemen die u als kapster en uw man als taxichauffeur ondervonden met Hezbollah omwille van het feit dat jullie soennieten zijn en de nabijheid van jullie huurwoning bij een Hezbollah checkpoint en kantoor. U verklaarde expliciet geen andere problemen te hebben gehad (CGVS B.(...) (I) p.2) Gezien er in hoofde van uw echtgenoot een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen volgt in uw hoofde dezelfde beslissing. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing door het CGVS genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

U en uw vrouw B.(...) werden twee keer gehoord op het Commissariaat-generaal (CGVS; op 10 maart 2017, verder aangeduid door (I), en op 31 juli 2017, verder aangeduid door (II)).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo woonde u in het UNRWA kamp Burj al Barajneh, eerst bij uw ouders en na uw huwelijk in 2001 samen met uw vrouw (CGVS A.(...) (I) p.8). U kreeg van UNRWA medische hulp tot ongeveer een jaar voor uw vertrek uit uw regio in 2015 (CGVS A.(...) (I) p.9). U doorliep daarnaast in uw jeugd een UNRWA school in Hamra tot het zesde leerjaar (CGVS A.(...) (I) p.8-9). Ook uw echtgenote is geregistreerd bij UNRWA en doorliep haar opleiding aan UNRWA scholen en dit tot het 2e middelbaar (CGVS B.(...) (I) p. 3-4). U legde ook uw UNRWA registratiekaart voor uit 2006 die aangeeft dat u en uw vrouw sinds 2001 samen geregistreerd staan bij UNRWA.

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het CGVS dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat uw vrouw B.(...) op 9 september 2015 werd geslagen door twee dames toen u niet thuis was, waarna de dames op 11 september 2015 opnieuw langskwamen toen u wel thuis was, ditmaal werden de dames vergezeld door twee mannen waarbij deze mannen u en uw echtgenote sloegen. Op 21 september 2015 diende u een klacht in bij de politie nadat u die dag opnieuw werd geslagen door diezelfde mannen toen u aan het werk was (CGVS A.(...) (I) p.3, p.6-7). Uw vrouw beaamde tijdens haar eerste gehoor uw relaas in al zijn details (CGVS B.(...) (I) p.6), dit terwijl uw vrouw en uzelf in kader van jullie tweede gehoor een andere versie vertelden. In een tweede gehoor verklaarde u immers dat enkel op 11 september 2015 uw vrouw geslagen werd, dat u op 11 september 2015 niet thuis was en toen niet geslagen werd, en dat u voor het eerst op 21 september 2015 geslagen werd toen u aan het werk was (CGVS A.(...) (II) p.3-5). Wat opvalt is dat ook uw vrouw deze versie wederom beaamde in haar tweede gehoor (CGVS B.(...) (II) p.8). Er zijn dus duidelijke discrepanties tussen beide gehoren. Na confrontatie slaagde u er niet in een valabele uitleg hiervoor te geven. U poogde tot tweemaal toe aan te geven dat u deze voor u belastende verklaringen in uw eerste gehoor niet gezegd zou hebben, of dat de tolk verkeerd vertaald had (CGVS A.(...) (II) p.4-5). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk overtuigen wanneer het niet om details gaat maar over de kern van uw verhaal. Het gaat hier overigens niet over een eenmalige 'vergissing' daar u tot driemaal toe uw verhaal bevestigde (CGVS A.(...) (I) p.3, p.6 en p.7) alsook uw vrouw uw versie op dat moment beaamde (CGVS B.(...) (I) p.6). Dat zoals hierboven aangehaald ook uw vrouw niet consequent was in haar twee gehoren op het CGVS knauwt tevens aan uw geloofwaardigheid. Uw vrouw werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen en gevraagd om duidelijkheid te verschaffen, waarbij ze eerst aangaf dat uzelf wel nabij uw huis werd geslagen, om zich meteen nadien

te verbeteren dat u enkel op uw werk geslagen werd (CGVS B.(...) (II) p.8), een aarzeling die in het licht van bovenstaande elementen uw geloofwaardigheid bezwaarlijk kan herstellen.

Verder is het toch wel opvallend dat uw vrouw wel zeer vaag was over haar klanten, nl. de twee sjiitische vrouwen die haar bedreigden, S.(...) en F.(...). Immers gevraagd iets over deze vrouwen te vertellen, kwam ze niet veel verder dan dat ze sjiieten waren en stelde ze hen eigenlijk niet te kennen en slechts van hun namen op de hoogte te zijn omdat ze dit hoorde wanneer ze elkaar bij naam noemden (CGVS B.(...) (I) p.6). Haar oppervlakkige kennis omtrent deze personen wekt, en zoals reeds aangestipt, verbazing temeer ze aan de grondslag van jullie problemen lagen en ze tot haar beste klanten behoorden (CGVS B.(...) (II) p.4-5). Gezien de rol die deze personen in jullie relaas spelen kan er toch verwacht worden dat zij toch heel wat meer informatie over hen zou hebben vergaard daar kennis omtrent hen toch belangrijk is om jullie vrees correct te kunnen inschatten. De vergoelijking van uw echtgenote, nl. dat ze niet zoveel met haar klanten sprak, doet hieraan geen afbreuk, dat hoeft geen verder betoog (CGVS B.(...) (I) p.6).

Voorts verwijst u naar de door u neergelegde 'klacht' om uw geloofwaardigheid te ondersteunen. Het betreft een klacht die u neerlegde bij het parket en waarvan u een document verkreeg om de politie aan te manen tot een onderzoek (CGVS A.(...) (I) p.7, 14 en CGVS A.(...) (II) p.5). Ten eerste moet gewezen worden dat een dergelijk document enkel kan dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval blijkt te zijn. Daarenboven kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit door u neergelegde document (CGVS A.(...) (I) p.13-14 en zie Groene Map). Zo bevat de door u neergelegde klacht wel zeer opmerkelijk geen datum, officieel embleem noch officiële hoofding van het parket. Het document lijkt eerder een afgeprinte versie dan de door u beweerde kopie, waarbij de zegels met een computer lijken aangebracht 'copy/paste-gewijs' (CGVS A.(...) (I) p.13-14, CGVS A.(...) (II) p.8-9 en zie Groene Map). Reeds in uw eerste gehoor werd u expliciet gewezen op het feit dat er toch twijfels rezen bij de authenticiteit van dit document en u gaf aan het eigenlijk ook niet te weten (CGVS A.(...) (I) p.13). U gaf in uw eerste gehoor aan dat u deze klacht verkreeg via 'M.(...), een man werkzaam in een internet bedrijf' die deze doorstuurde naar België op vraag van uw moeder (CGVS A.(...) (I) p.12-13). Ook dit doet de wenkbrouwen fronsen, dat hoeft geen verder betoog. U trachtte in kader van uw tweede gehoor de authenticiteit van dit document nog te verdedigen maar uw uitleg dat deze klacht niet officieel oogt omdat dit nog geen vonnis betreft (CGVS A.(...) (II) p.8-9) kan niet overtuigen zeker gezien uw verdere verklaringen dat het parket u deze klachtenbrief gaf in een officiële procedure waarbij u deze brief aan de politie diende te tonen (CGVS A.(...) (II) p.5, p.8-9). Verder is het totaal niet aannemelijk dat in deze klacht nergens uw vrouw wordt vermeld, laat staan dat er naar haar problemen wordt verwezen, dit terwijl u bij aanvang van uw tweede gehoor nog eens duidelijk aangaf dat het probleem van uw vrouw uw probleem is (CGVS A.(...) (II) p.3). Bijkomend dient nog vermeldt dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat u in een officiële klacht bij het parket zou verzwijgen dat uw vrouw bedreigd en geslagen werd door dezelfde mensen die u viseren (CGVS A.(...) (I) p.13-14 en CGVS A.(...) (II) p.5). Uw verschoning dat u liever niet vertelde dat uw vrouw in Aramon verbleef is op zijn zachtst gezegd merkwaardig daar u beiden gevisieerd werd. U slaagde er niet in het verschil tussen uw positie en die van uw vrouw te duiden (CGVS B.(...) (II) p.3). Kortom, de klacht die u het CGVS presenteerde slaagt er dan ook niet in uw geloofwaardigheid te herstellen.

Voorts is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen dat u in kader van uw tweede gehoor plots aangeeft dat uw Palestijnse burens zich aansloten bij Hezbollah en u deze vreest (CGVS A.(...) (II) p.10). Dat men u zou dwingen de wapens op te nemen voor Hezbollah, zoals u aangaf (CGVS A.(...) (II) p.10 en CGVS B.(...) (II) p.7) kan niet overtuigen. Immers, dat Hezbollah u die soenniet is en geen ambitie noch overtuiging heeft voor de strijd, zou dwingen te vechten, klinkt niet overtuigend, temeer u dan ook nog eens stelt dat Hezbollah aanslagen vreest in uw wijk en de Palestijnen lijkt te wantrouwen (CGVS A.(...) (II) p.10).

Wanneer u verder aangaf dat er na uw vertrek op 10 maart 2017 gevechten ontstonden in uw regio met de A.(...) J.(...) familie dienen deze puur bekeken te worden in het licht van de algemene situatie van uw regio. De mediaartikels die u meeheeft spreken van een gevecht tussen de familie A.(...) J.(...) en de familie A.(...) K.(...) (CGVS A.(...) (II) p.10-11 en zie Groene Map: Algemene informatie Burj al Barajneh). U kon echter nergens een persoonlijke band aanhalen met die problemen, meer nog, u weet niet waarover deze (reeds dertig jaar durende!) problemen gaan (CGVS A.(...) (II) p.10-11). De door het CGVS gevonden mediaberichten spreken daarenboven over een kortstondig gevecht op 10 maart 2017 waarbij het leger meteen de controle heeft overgenomen en waar de minister zijn reis voor onderbrak om dit zo snel mogelijk op te lossen (zie Media artikels in de Blauwe Map uit "The Daily Star", "Naharet" en "Al Jazeera"), wat de zwaarwichtigheid van deze gevechten sterk nuanceert.

Waar u vreest gediscrimineerd te worden als Palestijnse taxichauffeur, haalt u het door u op youtube gevonden verhaal aan van een Palestijnse taxichauffeur die zichzelf in brand zou hebben gestoken omdat hij zijn boete niet kon betalen (CGVS A.(...) (II) p.6, p.9 en zie Groene Map: media artikels). Uzelf gaf echter aan dat u een systeem uitdokterde om de zwaarste controles te omzeilen: in de maand dat ze het vaakst controleerden, u werd hiervan door een vriend op de hoogte gesteld, liet u uw taxi aan de kant om nadien, wanneer de controleposten verdwenen waren, uw job te hervatten (CGVS A.(...) (II) p.6-7). Hieruit blijkt dat u in staat was te anticiperen en zich aan te passen aan de situatie.

Ook uw verdere documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Zo kan geen geloof gehecht worden aan de inhoud van de documenten van de PLO/FATAH, dd. 19/09/2015, en FIDA, dd. 19/09/2016, die u aanleverde (CGVS A.(...) (I) p.13, p.15-16, CGVS A.(...) (II) p.8 en zie Groene Map) en die louter op uw vraag na uw aankomst in België verkregen zijn (CGVS A.(...) (II) p.8). Uw advocaat legde het document opgemaakt door Fatah neer met daarbij een beëdigde vertaling daar hij naar eigen zeggen dacht dat dit puur om hetzelfde document ging als het FIDA document. Het document dat u het CGVS aanreikte heeft echter de datum van 19 september 2016, het document dat uw advocaat aanreikte met dezelfde inhoud heeft de datum van exact een jaar eerder, 19 september 2015 (CGVS A.(...) (I) p.15-16, CGVS A.(...) (II) p.8). Deze datum is twee dagen vóór aanvang van uw probleem op 21 september 2015 wat nog verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U hiermee geconfronteerd legde u het verschil uit door te stellen dat u bij verschillende organisaties een bevestiging vroeg van uw klacht en u 'hen niet gezegd had dat ze de datum moesten noteren' (CGVS A.(...) (I) p.16 en CGVS A.(...) (II) p.8), waarmee u duidelijk aangeeft dat deze documenten enkel op basis van uw verklaringen zijn afgeleverd. Gelet dat deze documenten verkregen zijn op uw vraag en na uw aankomst in België mag wederom verbazen dat deze documenten het nergens hebben over de problemen van uw vrouw, zo spreken ze enkel over uw probleem en spreken ze niet over het feit dat uw vrouw eerder werd bedreigd en dat haar zaak de aanleiding was voor uw problemen (CGVS A.(...) (I) p.13-14 ,p.15-16 en zie Groene Map). Deze documenten bevestigen dan ook enkel de eerder bevonden tegenstrijdigheden en discrepanties in uw dossier.

Ook uw andere documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Zo hebben jullie identiteitsdocumenten enkel betrekking op jullie identiteit en staat deze hier niet ter discussie. Uw medisch attest/afsprakenlijst geven enkel aan dat u medische problemen heeft, niets meer en niets minder. Ten slotte slagen de foto's en media-artikels van het internet die u aanbrengt er niet in uw persoonlijke situatie aan te tonen en uw geloofwaardigheid te herstellen. Deze hebben immers betrekking op de algemene situatie, zoals reeds besproken en zoals u zelf ook aangaf in uw eerste gehoor (CGVS A.(...) (I) p.14). Uit het medische attest van uw vrouw (zie dossier, medisch attest opgesteld op 14 maart 2017 te Heist op den Berg), en dat opgemaakt werd meer dan een jaar na de door u beweerde feiten, kan enkel worden afgeleid dat ze een huidverkleuring heeft ter hoogte van de onderrug, niets meer en niets minder en kan dit document niet volstaan om aan te tonen dat uw problemen geloofwaardig zijn.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid

reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jullie over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat jullie niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

In casu blijkt uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tot uw 16 jaar naar school kon gaan in een UNRWA school in Hamra (zie Verklaring DVZ, Pagina 4, Punt 11 en zie gehoorverslag CGVS A.(...) (I) p.8-9) en dat u de laatste vijftien jaar voor uw vertrek als taxichauffeur werkzaam was (Verklaring DVZ, Pagina 5, Punt 12). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt verder dat u, voordat u taxichauffeur werd, reeds jarenlang werkzaam was in de bouw waar u werkte als schilder, tot u problemen kreeg aan uw rug en u een acht jaar geleden bent geopereerd hieraan (CGVS A.(...) (I) p.9). Nadien werd u taxichauffeur met een vast traject (CGVS A.(...) (I) p.4). Uw vrouw geeft aan dat u tot 500 euro per maand verdiende als taxichauffeur (CGVS B.(...) (I) p.4). Ze gaf aan dat jullie financieel goed konden rondkomen (CGVS B.(...) (I) p.4) en ook u gaf aan dat uw loon, tezamen met het loon van uw vrouw, ervoor zorgde dat jullie financieel rond konden komen en jullie huurhuis konden betalen, zelfs als u het als taxichauffeur even moeilijk had in de periode 2013-2014 (CGVS A.(...) (I) p.5). Uw vrouw begon als kapster eerst met het kappen van haar vrienden en familie om later haar netwerk uit te breiden en klanten te werven (CGVS B.(...) (I) p.2-4 en CGVS A.(...) (I) p.2, p.5-6). Hieruit blijkt dat ook uw echtgenote haar bijdrage leverde om jullie van een inkomen te verzekeren. Dit nuanceert zeer sterk uw algemene beweringen dat u net als de andere Palestijnen in Libanon lijdt omdat u geen taxi zou mogen rijden en niet zou mogen gaan werken bij de overheid (CGVS A.(...) (I) p.4). Dat u in een huurhuis woonde en u met uw loon moet kijken welke huur u aankan, zoals u aangaf, wordt niet betwist (CGVS A.(...) (I) p.12). Dat u aangaf dat u als taxichauffeur geen officiële vergunning had wordt evenmin betwist door het CGVS. Dat u ondanks dit gegeven sinds vijftienjaar werkzaam was als taxichauffeur (Verklaring DVZ, Pagina 5, Punt 12) en u bij het CGVS verklaarde dat u ondanks het risico van boetes toch kon blijven doorgaan met uw beroep (CGVS A.(...) (I) p.5) en u volgens uw vrouw 500 dollar per maand verdiende (CGVS B.(...) (I) p.4), laat uitschijnen dat u wel degelijk een goede markt vond voor uw talent. Zo verliet u uw job pas net voor uw vertrek in 2016 en werd u in heel 2015 maar een 4 of 5 keer gecontroleerd, gaf u aan (CGVS A.(...) (I) p.5). U gaf ook aan dat controles zeer onregelmatig plaatsvinden. Soms ook een heel jaar door geen checkpoint (CGVS A.(...) (I) p.5). Kortom lijkt u uw situatie meester te zijn geweest.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er

toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 23 mei 2017) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaats in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond.

Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFSook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft

van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde asielmotieven baseert, een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het principe van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondernemen verzoekers een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Waar in de bestreden beslissingen tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen hun opeenvolgende verklaringen, verwijzen verzoekers naar hun verklaringen zoals zij deze hebben afgelegd tijdens hun tweede gehoor dd. 31 juli 2017. Zij benadrukken dat verzoekster op 9 september door sjiitische vrouwen werd bedreigd. Deze kwamen vervolgens op 11 september terug langs, waarbij twee mannen buiten aan het huis bleven staan en de beide sjiitische dames in kwestie het huis binnengingen en verzoekster sloegen. Verzoeker was toen niet thuis, doch werd van dit gebeuren door zijn burens op de hoogte gesteld, waarna hij meteen naar huis kwam van zijn werk. Hij heeft dan zijn vrouw naar het ziekenhuis gebracht en heeft haar na de nodige verzorging naar zijn zus gebracht te Aramon, waar zij veilig zou zijn. Verzoekers menen dat hun relaas duidelijk is, zij het dat er blijkbaar in het eerste gehoor een licht afwijkend relaas is neergeschreven waarbij er verwarring zou zijn ontstaan tussen de data en gebeurtenissen van 9 en 11 september. Zij herhalen dat het hier mogelijk gaat om een vertaalprobleem, waarbij de tolk zich in de data heeft vergist. Zij onderbouwen deze stelling als volgt: *"Tijdens het asielverhoor heeft de tolk immers regelmatig verzoekers onderbroken, omdat ze teveel vertelden en dat de tolk even niet kon volgen met vertalen of de medewerker van het CGVS het niet allemaal kon typen.*

De tolk vroeg hierbij regelmatig aan verzoeker om op bepaalde stukken verder niet in te gaan.

In zulke situatie mag het niet verwonderen dat er vergissingen optreden aangaande de correcte data, daar verzoekers regelmatig onderbroken werden en dat de data en de gebeurtenissen die gebeurd zijn ook dicht bij elkaar liggen.

De advocaat van verzoekers heeft ook tijdens het eerste asielverhoor erop gewezen dat de communicatie tussen de tolk en verzoekers niet altijd even goed verliep

(...)

Daarnaast kan er geen twijfel over zijn dat de heer A.(...) op 21 september door mannen is bedreigd en geslagen tijdens de uitoefening van zijn werk en diezelfde dag nog klacht hieromtrent is gaan indienen, zijnde gegevens die door het CGVS ook niet worden betwist.

Wanneer echter naar de papieren van de tolk wordt gekeken dewelke bij het dossier gevoegd zijn, staat hierin dat 9 september mevrouw werd geslagen, dat op 11 september meneer en zijn vrouw werden geslagen en dat op 21 september er een klacht werd ingediend.

Nergens in deze papieren van de tolk is dan ook terug te vinden dat de heer A.(...) op 21 september is geslagen en als direct gevolg hiervan een klacht is gaan indienen.

Daarnaast staan de data 9/9, 11/9 en 21/9 op allerhande papieren van de tolk ook door elkaar geschreven met allerhande pijlen en dergelijke, hetgeen er ook duidelijk op wijst dat de tolk bij deze data de nodige problemen had." Verzoekers menen uit het voorgaande te kunnen besluiten dat er verschillende vertaalfouten werden gemaakt. Zij wijzen er voorts op dat er in de bestreden beslissingen verschillende fouten staan – zo zijn hun beider geboortedata foutief weergegeven en stelt het Commissariaat-generaal dat verzoekers opa afkomstig is van Zuid-Libanon, met name het Rashidiyeh kamp, terwijl zijn grootvader enkel naar dit kamp is gevlucht – waaruit volgens verzoekers dient te worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de gehoorverslagen in kwestie niet grondig heeft bestudeerd.

Waar verzoekster in de bestreden beslissingen wordt verweten dat zij zeer vaag was over de twee sjiitische vrouwen die haar bedreigden, herhaalt zij haar eerdere verklaringen dat zij niet veel met haar klanten praatte zodat het dan ook niet hoeft te verbazen dat zij niet veel over hen wist. Daar de vrouwen

S. en F. langskwamen om haar over te halen om zich te bekeren en zij ook voornamelijk hierover praatten, is het voor verzoekster dan ook niet meer dan logisch dat zij hen geen verdere vragen heeft gesteld.

Verzoekers kunnen voorts niet akkoord gaan met de redenering van het Commissariaat-generaal waar in de bestreden beslissingen twijfels worden geuit bij de authenticiteit van de door hen neergelegde klacht. Zij merken in dit verband het volgende op: *“Het gaat in kwestie om een authentiek document en verzoekers beschikken heden ook over het origineel document met de nodige griffiezegels (stuk 3).*

Het CGVS verklaart dat er geen hoofding van het parket is noch officieel embleem, doch dit is niet meer dan logisch.

Een klacht bij het parket, zoals dit door verzoekers wordt genoemd, betreft in hun cultuur een klacht die men neerlegt bij een soort 'burgerlijke rechtbank'.

Deze noteren de klacht en na de betaling van de nodige rolrechten hieromtrent, sturen zij dit op naar de bevoegde rechtbank.

Het gaat hier dus niet om een klacht bij een organisatie zoals het Belgisch Openbaar Ministerie, doch bij een soort 'burgerlijke rechtbank' die hiermee dan zal verder gaan, hetgeen daar de gewoonte is, doch deze procedure is het meest vergelijkbaar met een klacht in België bij het parket en het is dan ook daarom dat verzoeker en de tolk hier spreken over een klacht bij het parket.

Na neerlegging van deze klacht wordt een getypte versie afgeprint en van de nodige griffiezegels voorzien en aan de klager meegegeven als bewijs van de neerlegging van diens klacht en de bijhorende betaling waarmee hij dan naar de politie kan gaan.

Het kan hierbij niet verbazen dat de heer A.(...) de problemen betreffende zijn vrouw B.(...) heeft verzwegen, ook al was zij op dat moment ondergedoken bij familie.

Indien hij zou praten over zijn vrouw en dat zij momenteel ondergedoken was in Aramon bij familie zou hij zijn familie in gevaar brengen, hetgeen de heer A.(...) wou vermijden.

Indien hij over haar problemen zou praten, diende zij zelf ook langs het politiekantoor of de "burgerlijke rechtbank" te gaan om haar verhaal te doen, hetgeen beiden wilden vermijden.

Zoals aangegeven wilde zijn vrouw immers gewoon haar werk doen en ver van al de problemen blijven, wat een reden temeer was om dit niet te melden, daar zij dit voorheen ook niet wou doen (durfde).

Het is immers geweten dat Hezbollah in staat is om mensen eenvoudigweg te kunnen opsporen en de heer A.(...) wou zijn vrouw en familie niet onnodig in gevaar brengen.”

Dat hij slechts tijdens het tweede gehoor heeft aangegeven dat zijn burenlid zijn geworden van Hezbollah, verklaart verzoeker door het feit dat hij met deze burenlid nooit effectief problemen heeft gekend en hij er dan ook het nut niet van inzag om dit eerder mee te delen. Hij heeft dit tijdens het tweede gehoor wel vermeld om de groeiende invloed en macht van Hezbollah in het kamp en hun interesse om zoveel mogelijk nieuwe leden te verkrijgen, te duiden. Dat Hezbollah poogt om zoveel mogelijk mensen te rekruteren en te bekeren, kan allerm minst opmerkelijk worden genoemd. Daarenboven is het Commissariaat-generaal op deze informatie vervolgens niet verder ingegaan, waardoor het voor verzoekers niet mogelijk is te begrijpen waarom dit dan wel zo opmerkelijk zou zijn.

Het hoeft volgens verzoeker ook niet te verbazen dat zij vrezen dat verzoeker zal gedwongen worden om de wapens op te nemen voor Hezbollah. Hun huis is immers strategisch gelegen vlakbij een checkpoint van Hezbollah en een van hun partijkantoren. Het is voor Hezbollah dan ook interessant om steun te verkrijgen uit de omringende huizen en hen te bewapenen, daar in geval van een aanslag of dergelijke men de checkpoint en het huis van verzoekers voorbij dient te rijden om het partijkantoor te bereiken. Verzoekers citeren te dezen nog informatie waaruit moet blijken dat Hezbollah mensen dwingt om lid te worden en voor hen te vechten.

Ook kunnen verzoekers niet akkoord gaan met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de gevechten in hun regio waarbij de A.J. familie betrokken was slechts kortstondige gevechten waren die niet al te ernstig waren. Zij halen in dit verband aan dat wanneer naar de verschillende bronnen hieromtrent wordt gekeken, blijkt dat er minstens één dode en zeven gewonden zijn gevallen bij deze gevechten, waarbij aanvalswapens en raket gestuurde granaten werden gebruikt. Het leger poogde zelfs in te grijpen, doch nadat een officier gewond raakte hebben ze zich echter teruggetrokken. Daarnaast heeft de minister zijn reis hiervoor onderbroken om dit persoonlijk zo snel mogelijk op te lossen, zoals door het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissingen wordt aangehaald. Hieruit kan duidelijk worden afgeleid dat het om gevechten ging waarbij zware wapens werden gebruikt en zowel de politiek als het leger de noodzaak zagen om pogen in te grijpen, aldus verzoekers, die betogen dat dit onbetwistbaar duidt op de ernst en zwaarwichtigheid van de feiten in kwestie. Daarnaast haalt het Commissariaat-generaal aan dat zij niet wisten waar de ruzie tussen de

familie A.J. en de familie A.K. over gaat, doch dit argument raakt naar mening van verzoekers kant noch wal. Zij voeren aan dat men hen immers niet kan verwijten dat zij niet van de inhoud van dit conflict op de hoogte zijn. Eerst en vooral is de familie A.J. gekend en hebben zij vaker problemen en ruzies met andere families. Ten tweede hebben verzoekers altijd gepoogd om zich steeds afzijdig te houden van politiek en conflicten en zijn zij dan ook de laatste om hieromtrent vragen te stellen. Daarenboven werkte verzoeker voornamelijk buiten het kamp en toen hij door een lid van de familie J. werd aangevallen op 21 september, herkende hij deze man ook niet meteen maar diende hij aan collega's te vragen wie dit was. Verzoekster werkte als kapster doch, zoals zij herhaaldelijk heeft aangegeven, praatte zij niet over alles met haar klanten maar wilde zij gewoon haar werk doen. Het kan dan ook niet verbazen, noch verzoekers ten laste worden gelegd dat zij niet op de hoogte waren van het conflict in kwestie. Niettemin is het duidelijk dat de familie J. een gevaarlijke familie is die niet voor geweld terugdeinst en die in het verleden reeds duidelijk heeft laten merken dat zij verzoekers dood wensen.

Wat betreft verzoekers vrees gediscrimineerd te worden als Palestijnse taxichauffeur, laten verzoekers gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen niet ontkent dat Palestijnen niet met taxi's mogen rijden. Wanneer zij hierop worden betrapt, staan hier zeer zware boetes op die zelfs verscheidene Palestijnen zelfmoord hebben doen plegen, net omdat ze deze boetes niet konden betalen. De reactie van het Commissariaat-generaal hierop is dat verzoeker in de maand dat er het vaakst werd gecontroleerd niet meer reed om de boetes te vermijden en dus kon anticiperen en zich aanpassen, doch dit gaat voorbij aan de kern van het betoog, aldus verzoekers, die erop wijzen dat het voor verzoeker eerst en vooral onmogelijk was om alle controleposten te vermijden en hij dus ook die boetes opgelegd kreeg die ertoe leidden dat hij vaak al zijn inkomsten van weken tot zelfs maanden gewoon kwijt was. Hij kon dus naar eigen zeggen een deel van het jaar zijn beroep niet uitoefenen omdat er teveel controles waren en wanneer hij dit wel kon doen, was hij het grootste deel van zijn inkomsten kwijt aan de boetes. Dat verzoeker dit werk ondanks de gevaren niettemin bleef voorzetten tot hij bedreigd werd op 21 september, is omdat hij niet anders kon daar de rekeningen nog steeds betaald moesten worden. Uit het feit dat hij als taxichauffeur werkte kan volgens verzoekers echter niet worden afgeleid dat hij hierbij geen problemen kende of dat hij, zoals het Commissariaat-generaal doet uitschijnen, alle controleposten kon vermijden en dus eenvoudigweg zijn gezin kon onderhouden.

Verzoekers vervolgen hun betoog, stellende dat het niet hoeft te verbazen dat er in de documenten van PLO/Fatah niet wordt gesproken over de problemen van verzoekster. Zij lichten toe *“(...) Zo is reeds aangetoond dat er een klacht is ingediend voor de feiten waar de heer A.(...) het slachtoffer van werd (zie 3. Klacht bij het parket / politie), wat impliceert dat enkel deze informatie door de bevoegde organisaties geweten was en geraadpleegd kon worden.*

Daarenboven vroeg hij aan zijn moeder om documenten te halen bij de verschillende bevoegde organisaties, hetgeen zij ook gedaan heeft en waarbij zij natuurlijk dit vroeg specifiek voor haar zoon A.(...), wat daarenboven zoals aangehaald de enige feiten zijn waar men zich bewust van was en effectief over kon rapporteren.

Dat er verschillende organisaties zijn, is dan ook de reden dat de verklaringen onderling licht verschillen doch dat de inhoud hiervan gelijkaardig zijn, daar dit immers over hetzelfde probleem gaat.

Het CGVS laat uitschijnen dat deze documenten enkel gemaakt zijn omdat dit door verzoekers gevraagd zou zijn zonder dat er hieromtrent enig bewijs is, hetgeen natuurlijk duidelijk ingaat tegen de werking en bedoeling van de organisaties in kwestie.

Dit argument van het CGVS kan dan ook niet weerhouden worden.”

Zij voeren daarnaast aan dat de door hen neergelegde medische attesten wel degelijk hun asielrelaas ondersteunen. Zij werpen te dezen op dat de feiten in kwestie reeds dateren van meer dan een jaar geleden, zodat het niet meer dan logisch is dat de verwondingen die verzoekster heeft opgelopen niet meer ten volle zichtbaar zijn. De opmerking van het Commissariaat-generaal dat hieruit enkel kan afgeleid worden dat er sprake is van een huidverkleuring en niet meer dan dat, kan naar mening van verzoekers dan ook niet weerhouden worden.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, artikel 1 A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het “motivatiebeginsel”, poneren verzoekers dat het overduidelijk is dat de toestand en behandeling van Palestijnen in Libanon, zoals met name in het kamp Burj al Barajneh, een reëel risico uitmaakt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen in dit verband vooreerst op de algemene situatie en de behandeling van Palestijnen in Libanon, die geen

(basis)rechten krijgen en wiens mensenrechten frequent geschonden worden. Zij krijgen geen enkele steun van het regime in Libanon en kunnen bij problemen geen beroep doen op de politie of enige andere statelijke actoren. Daarnaast zijn er regelmatig gevechten in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh, waarbij burgers sterven. Dit komt voornamelijk door het feit dat Burj al Barajneh in grote mate in handen is van Hezbollah, dewelke ook internationaal als terreurorganisatie wordt beschouwd. Verzoekers woonden vlakbij een checkpoint en hoofdkwartier van deze organisatie, wat hun veiligheid nog meer in het gedrang brengt. Bovendien behoort de persoon die hen heeft bedreigd en aangevallen tot de gevaarlijke familie J., die gekend staat voor haar brutaliteit en die regelmatig in het nieuws komt vanwege bloedige conflicten. Ter staving van hun betoog citeren verzoekers uit diverse recente rapporten en persartikels, waaruit zij besluiten dat de situatie in het vluchtelingenkamp gevaarlijk is voor hen en dat zij op geen enkele vorm van bescherming kunnen rekenen van de Libanese overheid. In het huidige klimaat kunnen verzoekers naar eigen zeggen dan ook niet terugkeren naar hun land van herkomst gelet op het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de originele klacht die zij in de loop van de administratieve procedure hebben neergelegd.

2.3.2. Op 29 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekers de schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kunnen aanvoeren tegen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissingen voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 augustus 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn

uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijken te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS dat uw vrouw B.(...) op 9 september 2015 werd geslagen door twee dames toen u niet thuis was, waarna de dames op 11 september 2015 opnieuw langskwamen toen u wel thuis was, ditmaal*

werden de dames vergezeld door twee mannen waarbij deze mannen u en uw echtgenote sloegen. Op 21 september 2015 diende u een klacht in bij de politie nadat u die dag opnieuw werd geslagen door diezelfde mannen toen u aan het werk was (CGVS A.(...) (I) p.3, p.6-7). Uw vrouw beaamde tijdens haar eerste gehoor uw relaas in al zijn details (CGVS B.(...) (I) p.6), dit terwijl uw vrouw en uzelf in kader van jullie tweede gehoor een andere versie vertelden. In een tweede gehoor verklaarde u immers dat enkel op 11 september 2015 uw vrouw geslagen werd, dat u op 11 september 2015 niet thuis was en toen niet geslagen werd, en dat u voor het eerst op 21 september 2015 geslagen werd toen u aan het werk was (CGVS A.(...) (II) p.3-5). Wat opvalt is dat ook uw vrouw deze versie wederom beaamde in haar tweede gehoor (CGVS B.(...) (II) p.8). Er zijn dus duidelijke discrepanties tussen beide gehoren. Na confrontatie slaagde u er niet in een valabele uitleg hiervoor te geven. U poogde tot tweemaal toe aan te geven dat u deze voor u belastende verklaringen in uw eerste gehoor niet gezegd zou hebben, of dat de tolk verkeerd vertaald had (CGVS A.(...) (II) p.4-5). Deze uitleg kan echter bezwaarlijk overtuigen wanneer het niet om details gaat maar over de kern van uw verhaal. Het gaat hier overigens niet over een eenmalige 'vergissing' daar u tot driemaal toe uw verhaal bevestigde (CGVS A.(...) (I) p.3, p.6 en p.7) alsook uw vrouw uw versie op dat moment beaamde (CGVS B.(...) (I) p.6). Dat zoals hierboven aangehaald ook uw vrouw niet consequent was in haar twee gehoren op het CGVS knauwt tevens aan uw geloofwaardigheid. Uw vrouw werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen en gevraagd om duidelijkheid te verschaffen, waarbij ze eerst aangaf dat uzelf wel nabij uw huis werd geslagen, om zich meteen nadien te verbeteren dat u enkel op uw werk geslagen werd (CGVS B.(...) (II) p.8), een aarzeling die in het licht van bovenstaande elementen uw geloofwaardigheid bezwaarlijk kan herstellen."

De Raad benadrukt dat van verzoekers mag worden verwacht dat zij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht uit hun land van gewoonlijk verblijf, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, op een afdoende zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er in hun hoofdtegenwoordigheden zijn om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissingen, zijn de verklaringen die verzoekers hebben afgelegd tijdens hun opeenvolgende gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dermate afwijkend dat hieraan verder niet het minste geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, wat echter onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Verzoekers kunnen overigens niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift stellen dat er tijdens het eerste gehoor een "licht afwijkend relaas" werd neergeschreven waarbij er verwarring zou zijn ontstaan tussen de data en gebeurtenissen van 9 en 11 september. Zij gaan er met hun betoog immers volledig aan voorbij dat er *in casu* helemaal geen sprake is van verwarring of een vergissing omtrent de datum waarop verzoekster zou zijn belaagd en geslagen doch in de bestreden beslissingen correct wordt vastgesteld dat zij beiden tijdens het eerste gehoor een volledig andere versie van de feiten gaven, namelijk dat verzoekster op 9 september 2015 een eerste keer werd geslagen door twee dames toen verzoeker niet thuis was, dat deze dames op 11 september 2015 opnieuw langskwamen toen verzoeker wel thuis was, dat de dames ditmaal werden vergezeld door twee mannen, dat zij beiden door deze mannen werden geslagen en dat verzoeker op 21 september 2015 een tweede maal werd geslagen door diezelfde mannen toen hij aan het werk was, waarop hij klacht indiende bij de politie (administratief dossier, stuk 9, p. 3 en p. 6-7). Deze verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en die door verzoeker tot drie maal toe werden bevestigd zodat er bezwaarlijk sprake kan zijn geweest van een vergissing, verwarring of een probleem met de vertaling, temeer deze verklaringen ook door verzoekster tijdens haar eerste gehoor in alle details werden bevestigd (administratief dossier, stuk 9B, p. 6, p. 12 en p. 15), vallen echter niet te rijmen met de versie van de feiten die verzoekers lieten optekenen tijdens het tweede gehoor en waaraan zij vasthouden in het verzoekschrift, namelijk dat verzoekster slechts bij één gelegenheid, namelijk op 11 september 2015 werd geslagen, dat verzoeker op 11 september 2015 niet thuis was en dus ook niet werd geslagen, en dat hij pas voor het eerst op 21 september 2015 werd geslagen toen hij aan het werk was (administratief dossier, stuk 5, p. 3-5 en stuk 5B, p. 3 en p. 8). Verzoekers stellen dat het overduidelijk is dat in hun dossier "verscheidene vertaalfouten" werden gemaakt doch het is de Raad niet duidelijk op welke wijze zij dit menen te kunnen afleiden uit de notities van de tolk, die overigens geen deel uitmaken van de gehoorverslagen zelf. Uit de opmerking van hun raadsman "*Volgens mij begreep men soms de vraag niet goed. Bvb. dat de brug ook een tunnel had.*" aan het einde van verzoekers eerste gehoor (administratief dossier, stuk 9, p. 16) kan bovendien hoogstens worden afgeleid dat zijn raadsman de indruk had dat verzoeker bepaalde vragen mogelijks niet goed begreep doch dit betekent niet dat zijn antwoorden op deze vragen niet correct werden vertaald. Ook het loutere feit dat verzoekers tijdens het gehoor regelmatig werden

onderbroken door de tolk omdat ze teveel vertelden en de tolk even niet kon volgen met vertalen of de *protection officer* niet kon volgen met typen, betekent niet dat er tijdens het gehoor ook effectief vertaalfouten zouden zijn gebeurd. Gelet op het voorgaande en mede in acht genomen hoger gedane vaststellingen en overwegingen, slagen verzoekers er met de opmerkingen in het verzoekschrift dan ook niet in aannemelijk te maken dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen tijdens het eerste gehoor, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekerd zou zijn. De gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten ook geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoekers tijdens hun opeenvolgende gehoren allebei manifest afwijkende verklaringen hebben afgelegd over de incidenten die zich in september 2015 zouden hebben voorgedaan, waardoor de geloofwaardigheid van dit aspect van hun asielaanvraag op fundamentele wijze wordt ondermijnd.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoekers ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag hebben gemaakt van fysieke aanvallen ten aanzien van hun persoon. Verzoekster verklaarde slechts *“Ik werd benaderd door vrouwen en zij zeiden dat ik mij moest bekeren tot het Sjiïtisme. Ik vertelde dat tegen mijn man. Mijn man ging met de leden partij praten. Van welke partij? Bij de Sjiïtische partij en hij werd bedreigd en daarom moesten wij bij de zus van mijn man gaan logeren. Wij verbleven ongeveer een maand bij de zus van mijn man. Daarna zijn wij vertrokken. Hoe heet die Sjiïtische partij? Hezbollah. Zijn er nog andere redenen waarom u besloot uw land te verlaten? Neen.”* (administratief dossier, stuk 18B, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Ook verzoeker had het op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over het feit dat zijn echtgenote werd benaderd om zich te bekeren: *“Vrouwen van Hezbollah benaderden mijn vrouw en zij vroegen haar om zich te bekeren tot het Sjiïtisme. Ik heb geweigerd en daardoor was ik bang. Waarom maakte dit u bang? Omdat zij mij bedreigd hadden. Ik dacht dat zij uw vrouw benaderd hadden. Leg uit? Mijn vrouw werd benaderd door andere vrouwen om Sjiïet te worden. Ik weigerde en ik ging een visum vragen en wij zijn vertrokken. De stad en de regering luistert niet naar ons. Diende u ergens klacht in? Toen ik weigerde zeiden zij dat ik de wijk moest verlaten. Ik ben toen naar mijn zus gegaan om mij daar te verstoppen. Waar? In Al Jebel, Beiroet. Hoelang verbleef u nog bij uw zus? Een week of twee en ik ging af en toe nog werken. Zijn er nog andere redenen waarom u Libanon verliet? Neen. (...)”* (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoekers worden verwacht dat zij alle essentiële elementen in hun relaas, *in casu* dat zij beiden door leden van Hezbollah zouden zijn geslagen, bij aanvang van de asielpprocedure spontaan zouden vermelden zo deze feiten op enige waarheid zouden berusten. Het hoeft dan ook geen betoog dat het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijk cruciale elementen in hun relaas hun algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun verklaringen in dit verband blijkt andermaal uit verzoeksters uitermate vage verklaringen over de twee sjiïtische vrouwen die haar zouden hebben geslagen. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande correct vastgesteld als volgt: *“Verder is het toch wel opvallend dat uw vrouw wel zeer vaag was over haar klanten, nl. de twee sjiïtische vrouwen die haar bedreigden, S.(...) en F.(...). Immers gevraagd iets over deze vrouwen te vertellen, kwam ze niet veel verder dan dat ze sjiïeten waren en stelde ze hen eigenlijk niet te kennen en slechts van hun namen op de hoogte te zijn omdat ze dit hoorde wanneer ze elkaar bij naam noemden (CGVS B.(...) (I) p.6). Haar oppervlakkige kennis omtrent deze personen wekt, en zoals reeds aangestipt, verbazing temeer ze aan de grondslag van jullie problemen lagen en ze tot haar beste klanten behoorden (CGVS B.(...) (II) p.4-5). Gezien de rol die deze personen in jullie relaas spelen kan er toch verwacht worden dat zij toch heel wat meer informatie over hen zou hebben vergaard daar kennis omtrent hen toch belangrijk is om jullie vrees correct te kunnen inschatten. De vergoelijking van uw echtgenote, nl. dat ze niet zoveel met haar klanten sprak, doet hieraan geen afbreuk, dat hoeft geen verder betoog (CGVS B.(...) (I) p.6).”* Verzoekers herhalen in het verzoekschrift slechts dat verzoekster niet veel met haar klanten praatte zodat het niet hoeft te verbazen dat zij niet veel over deze vrouwen weet, waarmee zij er echter niet in slagen voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat S. en F. haar beste klanten waren en zij haar steeds meer begonnen lastig te vallen: *“De meesten die bij mij kwamen zijn S.(...) en F.(...). Die twee lieten mij iets horen wat ik niet wil horen. Ze kwamen bij mij en dan begonnen mijn problemen. (...) Ja, ze kwamen regelmatig om dingen te laten horen en op de duur was er probleem. (...) Ze begonnen me*

meer en meer lastig te vallen.” (administratief dossier, stuk 5B, p. 5). Hieruit blijkt dat verzoekster gedurende langere tijd door deze vrouwen onder druk werd gezet om zich te bekeren tot het sjiisme (zie ook administratief dossier, stuk 5B, p. 7: *“Ik moest sjiïet worden, zo was het in hun hoofd”*). Het kan de Raad dan ook niet in het minst overtuigen dat verzoekers, die deze aanhoudende druk op verzoekster toch ongetwijfeld als problematisch moeten ervaren hebben, geen informatie zouden hebben ingewonnen over deze vrouwen daar kennis over hen toch onontbeerlijk was om een correcte inschatting te kunnen maken van de situatie waarin zij verzeild waren geraakt en van het eventuele gevaar dat van deze vrouwen uitging. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

De door verzoekers neergelegde klacht kan de geloofwaardigheid van hun verklaringen niet herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt dit document correct als volgt: *“Voorts verwijst u naar de door u neergelegde ‘klacht’ om uw geloofwaardigheid te ondersteunen. Het betreft een klacht die u neerlegde bij het parket en waarvan u een document verkreeg om de politie aan te manen tot een onderzoek (CGVS A.(...) (I) p.7, 14 en CGVS A.(...) (II) p.5). Ten eerste moet gewezen worden dat een dergelijk document enkel kan dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval blijkt te zijn. Daarenboven kan er getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit door u neergelegde document (CGVS A.(...) (I) p.13-14 en zie Groene Map). Zo bevat de door u neergelegde klacht wel zeer opmerkelijk geen datum, officieel embleem noch officiële hoofding van het parket. Het document lijkt eerder een afgeprinte versie dan de door u beweerde kopie, waarbij de zegels met een computer lijken aangebracht ‘copy/paste-gewijs’ (CGVS A.(...) (I) p.13-14, CGVS A.(...) (II) p.8-9 en zie Groene Map). Reeds in uw eerste gehoor werd u expliciet gewezen op het feit dat er toch twijfels rezen bij de authenticiteit van dit document en u gaf aan het eigenlijk ook niet te weten (CGVS A.(...) (I) p.13). U gaf in uw eerste gehoor aan dat u deze klacht verkreeg via ‘M.(...), een man werkzaam in een internet bedrijf’ die deze doorstuurde naar België op vraag van uw moeder (CGVS A.(...) (I) p.12-13). Ook dit doet de wenkbrouwen fronsen, dat hoeft geen verder betoog. U trachtte in kader van uw tweede gehoor de authenticiteit van dit document nog te verdedigen maar uw uitleg dat deze klacht niet officieel oogt omdat dit nog geen vonnis betreft (CGVS A.(...) (II) p.8-9) kan niet overtuigen zeker gezien uw verdere verklaringen dat het parket u deze klachtenbrief gaf in een officiële procedure waarbij u deze brief aan de politie diende te tonen (CGVS A.(...) (II) p.5, p.8-9). Verder is het totaal niet aannemelijk dat in deze klacht nergens uw vrouw wordt vermeld, laat staan dat er naar haar problemen wordt verwezen, dit terwijl u bij aanvang van uw tweede gehoor nog eens duidelijk aangaf dat het probleem van uw vrouw uw probleem is (CGVS A.(...) (II) p.3). Bijkomend dient nog vermeldt dat het bezwaarlijk kan overtuigen dat u in een officiële klacht bij het parket zou verzwijgen dat uw vrouw bedreigd en geslagen werd door dezelfde mensen die u viseren (CGVS A.(...) (I) p.13-14 en CGVS A.(...) (II) p.5). Uw verschoning dat u liever niet vertelde dat uw vrouw in Aramon verbleef is op zijn zachtst gezegd merkwaardig daar u beiden geviseerd werd. U slaagde er niet in het verschil tussen uw positie en die van uw vrouw te duiden (CGVS B.(...) (II) p.3). Kortom, de klacht die u het CGVS presenteerde slaagt er dan ook niet in uw geloofwaardigheid te herstellen.”* Verzoeker stellen in het verzoekschrift dat het logisch is dat het document in kwestie geen hoofding, noch officieel embleem bevat en zij lichten toe *“Een klacht bij het parket, zoals dit door verzoekers wordt genoemd, betreft in hun cultuur een klacht die men neerlegt bij een soort ‘burgerlijke rechtbank’.*

Deze noteren de klacht en na de betaling van de nodige rolrechten hieromtrent, sturen zij dit op naar de bevoegde rechtbank.

Het gaat hier dus niet om een klacht bij een organisatie zoals het Belgisch Openbaar Ministerie, doch bij een soort ‘burgerlijke rechtbank’ die hiermee dan zal verder gaan, hetgeen daar de gewoonte is, doch deze procedure is het meest vergelijkbaar met een klacht in België bij het parket en het is dan ook daarom dat verzoeker en de tolk hier spreken over een klacht bij het parket.

Na neerlegging van deze klacht wordt een getypte versie afgeprint en van de nodige griffiezegels voorzien en aan de klager meegegeven als bewijs van de neerlegging van diens klacht en de bijhorende betaling waarmee hij dan naar de politie kan gaan.” Met deze uiteenzetting, overigens niets meer dan blote beweringen van hunnentwege die zij op geen enkele wijze weten te staven, slagen verzoekers er echter niet in de vormelijke gebreken die de door hen neergelegde klacht vertoont, te verklaren. Uit de lezing van het gehoorverslag van verzoekers eerste gehoor dd. 13 maart 2017 blijkt dat de klacht tijdens het gehoor door de tolk werd vertaald (administratief dossier, stuk 9, p. 13-14). Op basis van deze vertaling dient te worden vastgesteld dat het document enkel een weergave van verzoekers verklaringen bevat en niet vermeldt bij welke instantie de klacht werd ingediend, wie de klacht heeft genoteerd of aan welke instantie de instructie wordt gegeven om de klacht op te volgen. Bovendien is het document niet gedateerd, bevat het geen officieel embleem, hoofding of stempel (ook de zegels werden niet afgestempeld) en bevat het geen handtekening behalve deze van verzoeker. Het geheel van deze vaststellingen volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat het stuk in kwestie

geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Met de argumentatie in het verzoekschrift, waarmee zij in wezen niet verder komen dan het louter herhalen van hun eerdere verklaringen dat verzoeker in de klacht de problemen van zijn echtgenote heeft verzwegen omdat zij op dat moment ondergedoken leefde bij familie en hij hen niet in gevaar wilde brengen, brengen verzoekers overigens geen overtuigende argumenten bij die kunnen verklaren waarom verzoeker in een officiële klacht zou verzwijgen dat zijn vrouw bedreigd en geslagen werd door dezelfde mensen die hem viseren. Immers, uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij voor hun vertrek uit Libanon beiden bij verzoekers zus logeerden (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5, stuk 18B, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 5B, p. 3). Zo Hezbollah mensen eenvoudigweg kan opsporen, zoals verzoekers trachten aan te tonen aan de hand van een rapport van Immigration and Refugee Board of Canada van oktober 2015, is het de Raad dan ook niet duidelijk waarom de klacht ingediend door verzoeker zijn familie niet evenzeer in gevaar zou brengen. Verzoekers slagen er met de uiteenzetting in het verzoekschrift aldus nog steeds niet in het verschil in hun positie te duiden. De Raad wijst er te dezen nog op dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van deze klacht onvermeld lieten, hoewel aan verzoeker expliciet werd gevraagd of hij ergens klacht indiende (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen laten niet toe aan de voorgelegde klacht enige bewijswaarde toe te kennen.

Verder kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet *“Ook uw verdere documenten slagen er niet in deze appreciatie om te buigen in voor u positieve zin. Zo kan geen geloof gehecht worden aan de inhoud van de documenten van de PLO/FATAH, dd. 19/09/2015, en FIDA, dd. 19/09/2016, die u aanleverde (CGVS A.(...) (I) p.13, p.15-16, CGVS A.(...) (II) p.8 en zie Groene Map) en die louter op uw vraag na uw aankomst in België verkregen zijn (CGVS A.(...) (II) p.8). Uw advocaat legde het document opgemaakt door Fatah neer met daarbij een beëdigde vertaling daar hij naar eigen zeggen dacht dat dit puur om hetzelfde document ging als het FIDA document. Het document dat u het CGVS aanreikte heeft echter de datum van 19 september 2016, het document dat uw advocaat aanreikte met dezelfde inhoud heeft de datum van exact een jaar eerder, 19 september 2015 (CGVS A.(...) (I) p.15-16, CGVS A.(...) (II) p.8). Deze datum is twee dagen vóór aanvang van uw probleem op 21 september 2015 wat nog verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. U hiermee geconfronteerd legde u het verschil uit door te stellen dat u bij verschillende organisaties een bevestiging vroeg van uw klacht en u ‘hen niet gezegd had dat ze de datum moesten noteren’ (CGVS A.(...) (I) p.16 en CGVS A.(...) (II) p.8), waarmee u duidelijk aangeeft dat deze documenten enkel op basis van uw verklaringen zijn afgeleverd. Gelet dat deze documenten verkregen zijn op uw vraag en na uw aankomst in België mag wederom verbazen dat deze documenten het nergens hebben over de problemen van uw vrouw, zo spreken ze enkel over uw probleem en spreken ze niet over het feit dat uw vrouw eerder werd bedreigd en dat haar zaak de aanleiding was voor uw problemen (CGVS A.(...) (I) p.13-14 ,p.15-16 en zie Groene Map). Deze documenten bevestigen dan ook enkel de eerder bevonden tegenstrijdigheden en discrepanties in uw dossier.”* Verzoekers trachten het gegeven dat ook in deze documenten geen melding wordt gemaakt van de problemen die verzoekster zou hebben ondervonden te verklaren, stellende dat verzoeker enkel klacht heeft ingediend voor de feiten waar hij zelf het slachtoffer van werd, wat impliceert dat enkel deze informatie door de bevoegde organisaties kon geraadpleegd worden en dit aldus de enige feiten zijn waarover men kon rapporteren. Wederom kunnen zij in hun betoog niet ernstig worden genomen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers duidelijk dat de attesten in kwestie niet werden opgesteld na raadpleging van officiële documenten maar louter op basis van verzoeker zijn eigen verklaringen: *“(…) Ik zei zelf dat ik de klacht indiende op 19 september en dat ze dat zo moesten noteren. Ik zei er niet bij welk jaar. Waarom zou u dat doen? Ik hoorde dat het CGVS geen geloof hecht aan een briefje dat met de hand geschreven is. Daarom vroeg ik een getypt document. Het is ook van een andere organisatie. Dit bij de advocaat van FIDA en de andere is van Fatah. (...) (administratief dossier, stuk 9, p. 16) en “Document 19/9/2015 en volgens u zijn uw problemen er op 21 september geweest en heeft u moeder dat aangevraagd na uw vertrek. Dit klopt toch niet? 31 oktober werd ik geïnterviewd. De interviewer vroeg me voor documenten. Ik heb dat gevraagd op datum van september te schrijven omdat mijn probleem toen was gebeurd. Dat is dan slecht gebeurd want de datum is 2 dagen voor uw probleem ontstonden! Als de datum van dit document al puur op uw aanvraag kan aangepast worden en dit met fouten, hoe veel indruk maakt dat denkt u? /AZ zwijgt/” (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Aangezien deze documenten pas na aankomst in België werden verkregen op verzoekers vraag en op basis van zijn eigen verklaringen, kan aldus niet worden ingezien waarom hierin niet tevens melding kon gemaakt worden van de problemen die verzoekster zou hebben ondervonden. Verzoekers gaan er met hun betoog in het verzoekschrift overigens volledig aan voorbij aan dat het document van Fatah gedateerd is op 19 september 2015, wat op zich reeds voldoende is om dit stuk iedere bewijswaarde te ontzeggen vermits het aldus reeds zou zijn opgesteld twee dagen alvorens verzoeker fysiek werd aangevallen en*

hij naar aanleiding van deze feiten klacht heeft ingediend. Bovendien blijkt uit hoger aangehaalde verklaringen dat verzoeker dit stuk pas heeft aangevraagd na zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, wat opnieuw niet in overeenstemming te brengen is met de datum vermeld op het document in kwestie. Het hoeft geen betoog dat het voorleggen van een dergelijk stuk nog verder afbreuk doet aan verzoekers hun algehele geloofwaardigheid. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.12.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het op zijn zachts gezegd opmerkelijk te noemen is dat verzoeker in het kader van zijn tweede gehoor plots aangeeft dat zijn Palestijnse burens zich aansloten bij Hezbollah en dat hij deze vreest. Verzoekers kunnen bezwaarlijk ernstig worden genomen waar zij in het verzoekschrift uiteenzetten dat verzoeker met deze burens nooit effectief problemen heeft gehad, dat hij er dan ook het nut niet van inzag om dit eerder mee te delen en dat hij dit tijdens het tweede gehoor slechts heeft vermeld om de groeiende invloed en macht van Hezbollah in het kamp en hun interesse om zoveel mogelijk nieuwe leden te verkrijgen, te duiden. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers ontegensprekelijk dat hij een vrees koestert ten aanzien van deze burens en dat hij hen ervan verdenkt zijn echtgenote te hebben verklikt: *“Kan u me voorbeelden geven van wie sjiit is geworden? Een van hen Y.(...) a.(...) S.(...), Y.(...) a.(...) H.(...), die zijn mijn burens. Dat zijn Palestijnen. En die zijn sjiit geworden? Ja en ze sloten zich aan bij Hezbollah en ze brengen informatie van het kamp en sluizen die door naar Hezbollah. Dat is gevaarlijk voor mij. Mogelijks hebben ze mijn vrouw verklikt. Verklikt in welke zin? Gewoon omdat ze zagen dat veel klanten bij haar binnenkwamen en vertrekken. Misschien hadden ze dat aangegeven.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker deze vrees reeds eerder in de administratieve procedure kenbaar zou hebben gemaakt. Dat hij heeft nagelaten dit te doen komt zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. Zo verzoekers verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten, mag het overigens verbazen dat verzoekster tijdens haar gehoor niet wist te vertellen dat hun Palestijnse burens zich zouden hebben bekeerd. Gevraagd of zij mensen kent die sjiit zijn geworden, kwam zij niet verder dan *“Ik hoorde dat van anderen.”* (administratief dossier, stuk 9B, p. 7).

2.12.3. Verzoekers slagen er evenmin in te overtuigen dat verzoeker zou worden gedwongen om de wapens op te nemen voor Hezbollah. Met de argumentatie dat hun huis strategisch gelegen is vlakbij een checkpoint van Hezbollah en een van hun partijkantoren, brengen verzoekers geen overtuigende argumenten bij waarom Hezbollah een soenniet, die geen ambitie noch overtuiging heeft voor de strijd, zou dwingen om te vechten. Waar verzoekers in dit verband nog aanhalen dat het alom geweten is dat Hezbollah mensen dwingt om lid te worden en voor hen te vechten, dient te worden benadrukt dat in de in het verzoekschrift geciteerde informatie enkel wordt bericht over de rekrutering door Hezbollah van sjiitische jongeren. Uit dit citaat kan echter op generlei wijze blijken dat Hezbollah tevens zou overgaan tot (al dan niet gedwongen) rekrutering van soennieten.

2.12.4. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissingen het volgende wordt vastgesteld: *“Wanneer u verder aangaf dat er na uw vertrek op 10 maart 2017 gevechten ontstonden in uw regio met de A.(...) J.(...) familie dienen deze puur bekeken te worden in het licht van de algemene situatie van uw regio. De mediaartikels die u meeheeft spreken van een gevecht tussen de familie A.(...) J.(...) en de familie A.(...) K.(...) (CGVS A.(...) (II) p.10-11 en zie Groene Map: Algemene informatie Burj al Barajneh). U kon echter nergens een persoonlijke band aanhalen met die problemen, meer nog, u weet niet waarover deze (reeds dertig jaar durende!) problemen gaan (CGVS A.(...) (II) p.10-11). De door het CGVS gevonden mediaberichten spreken daarenboven over een kortstondig gevecht op 10 maart 2017 waarbij het leger meteen de controle heeft overgenomen en waar de minister zijn reis voor onderbrak om dit zo snel mogelijk op te lossen (zie Media artikels in de Blauwe Map uit “The Daily Star”, “Naharet” en “Al Jazeera”), wat de zwaarwichtigheid van deze gevechten sterk nuanceert.”* De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komen dan het louter verwijzen naar en citeren uit de beschikbare informatie, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het vergoelijken van hun onwetendheid omtrent dit conflict, waarmee zij er evenwel niet in slagen voormelde appreciatie om te buigen. Waar zij er nog op wijzen dat verzoeker door een lid van de familie J. werd aangevallen en dat het duidelijk is dit een

gevaarlijke familie is die niet voor geweld terugdeinst, volstaat het te verwijzen naar hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoekers voorgehouden problemen met M.J., een lid van deze familie.

2.12.5. Tot slot wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende overwogen: *“Waar u vreest gediscrimineerd te worden als Palestijnse taxichauffeur, haalt u het door u op youtube gevonden verhaal aan van een Palestijnse taxichauffeur die zichzelf in brand zou hebben gestoken omdat hij zijn boete niet kon betalen (CGVS A.(...) (II) p.6, p.9 en zie Groene Map: media artikels). Uzelf gaf echter aan dat u een systeem uitdokterde om de zwaarste controles te omzeilen: in de maand dat ze het vaakst controleerden, u werd hiervan door een vriend op de hoogte gesteld, liet u uw taxi aan de kant om nadien, wanneer de controleposten verdwenen waren, uw job te hervatten (CGVS A.(...) (II) p.6-7). Hieruit blijkt dat u in staat was te anticiperen en zich aan te passen aan de situatie.”* Verzoekers brengen hier tegen in dat het voor verzoeker onmogelijk was om alle controleposten te vermijden, dat hij dus ook boetes opgelegd kreeg die ertoe leidden dat hij vaak al zijn inkomsten van weken tot zelfs maanden kwijt was, dat hij een deel van het jaar zijn beroep niet kon uitoefenen omdat er teveel controles waren en dat hij het grootste deel van zijn inkomsten kwijt was aan boetes wanneer hij zijn job wel kon doen. Verzoekers lijken met deze uiteenzetting in het verzoekschrift aldus te suggereren dat verzoeker de grootste moeite had om zijn gezin onderhouden, wat echter wordt tegengesproken door hun verklaringen tijdens de gehoren op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het eerste gehoor werd aan verzoeker expliciet gevraagd of hij door de boetes geen geld verliest in plaats van te verdienen, waarop hij verklaarde dat er geen vaste checkpoints waren, dat er niet elke dag wordt gecontroleerd, soms een keer per week, soms een keer per maand of soms een heel jaar niet. In het jaar 2015 werd hij in totaal slechts 4 of 5 keer gecontroleerd. Over de periode 2013-2014 verklaarde verzoeker weliswaar *“(…) in die periode was het heel moeilijk daar. Daarom gaf ik mijn busje terug aan de eigenaar. Ik werkte niet omdat de politiemannen heel hard en sterk openbaar vervoer ging controleren. Ik kon de huur van mijn huis betalen dankzij mijn vrouw die kapster was. Ik wachtte tot het rustiger was om dat werk terug te doen.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 5), verklaringen welke echter worden tegengesproken door verzoekster, die tijdens haar tweede gehoor met klem ontkende dat zij een tijdlang de enige kostwinner zou zijn geweest: *“Uw man zei in het vorige gesprek dat hij in de periode 2013-2014 een tijdje stopte met ùet werk en uzelf zorgde voor de inkomsten. Klopt dat? We hebben elkaar geholpen. Zijn loon samen met mijn loon. Was u ook een tijdje de enige kostwinnaar? Nee, dat klopt niet. Uw man vertelde dat hij een tijd lang gestopt is met werken? Dat klopt niet? Nee, hij werkte. Onregelmatig, een dag wel een dag niet maar niet lange tijd. Heeft u een reden dat uw man verklaarde dat hij langere periode niet werkte? Ik weet het niet. Dat is misschien een manier van spreken. Als we weinig werk hebben spreken we dat we gestopt zijn met ons werk. In Libanon was er een periode zeer weinig werk.”* (administratief dossier, stuk 5B, p. 5). Aan verzoeker werd vervolgens gevraagd *“U had af en toe problemen om te werken. Kon u goed overleven?”*, waarop hij antwoordde *“Ja, geen probleem.”* (administratief dossier, stuk 9, p. 6). Tijdens het tweede gehoor ontkende verzoeker overigens zijn eerdere verklaringen dat hij in 2013 en 2014 voor langere periodes zijn werk als taxichauffeur niet heeft kunnen uitoefenen. Hij nuanceerde *“Dat klopt niet. Dat was maar voor een maand telkens. Een keer in 2013 en een keer in 2014”* en lichtte toe dat er elk jaar een actie wordt opgezet, telkens in het begin van de maand juli tot begin augustus. Wanneer de controleposten werden opgezet werd verzoeker hiervan blijkens zijn verklaringen verwittigd door een vriend, die hem zei zeker niet buiten te komen. Wanneer de controleposten verdwenen waren, werd verzoeker door deze zelfde vriend opnieuw ingelicht, waarop hij zijn werk kon hervatten. Wel werd verzoeker soms tegengehouden aan “vliegende” checkpoints, waarbij hem boetes van 100, 200 of 300 dollar werden opgelegd (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Gelet op het geheel van deze verklaringen, kunnen verzoekers in het verzoekschrift aldus bezwaarlijk ernstig volhouden dat verzoeker boetes kreeg opgelegd kreeg die ertoe leidden dat hij vaak al zijn inkomsten van weken tot zelfs maanden kwijt was, dat hij een deel van het jaar zijn beroep niet kon uitoefenen omdat er teveel controles waren en dat hij het grootste deel van zijn inkomsten kwijt was aan boetes wanneer hij zijn job wel kon doen.

2.12.6. Ook de overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen hun geloofwaardigheid niet herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Zo hebben jullie identiteitsdocumenten enkel betrekking op jullie identiteit en staat deze hier niet ter discussie. Uw medisch attest/afsprakenlijst geven enkel aan dat u medische problemen heeft, niets meer en niets minder. Ten slotte slagen de foto’s en media-artikels van het internet die u aanbrengt er niet in uw persoonlijke situatie aan te tonen en uw geloofwaardigheid te herstellen. Deze hebben immers betrekking op de algemene situatie, zoals reeds besproken en zoals u zelf ook aangaf in uw eerste gehoor (CGVS A.(...) (I) p.14). Uit het medische attest van uw vrouw (zie dossier, medisch attest opgesteld op 14 maart 2017 te Heist op den Berg), en dat opgemaakt*

werd meer dan een jaar na de door u beweerde feiten, kan enkel worden afgeleid dat ze een huidverkleuring heeft ter hoogte van de onderrug, niets meer en niets minder en kan dit document niet volstaan om aan te tonen dat uw problemen geloofwaardig zijn.” De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na 11 januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoekers concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: “*In casu blijkt uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tot uw 16 jaar naar school kon gaan in een UNRWA school in Hamra (zie Verklaring DVZ, Pagina 4, Punt 11 en zie gehoorverslag CGVS A.(...) (I) p.8-9) en dat u de laatste vijftien jaar voor uw vertrek als taxichauffeur werkzaam was (Verklaring DVZ, Pagina 5, Punt 12). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt verder dat u, voordat u taxichauffeur werd, reeds jarenlang werkzaam was in de bouw waar u werkte als schilder, tot u problemen kreeg aan uw rug en u een acht jaar geleden bent geopereerd hieraan (CGVS A.(...) (I) p.9). Nadien werd u taxichauffeur met een vast traject (CGVS A.(...) (I) p.4). Uw vrouw geeft aan dat u tot 500 euro per maand verdiende als taxichauffeur (CGVS B.(...) (I) p.4). Ze gaf aan dat jullie financieel goed konden rondkomen (CGVS B.(...) (I) p.4) en ook u gaf aan dat uw loon, tezamen met het loon van uw vrouw, ervoor zorgde dat jullie financieel rond konden komen en jullie huurhuis konden betalen, zelfs als u het als taxichauffeur even moeilijk had in de periode 2013-2014 (CGVS A.(...) (I) p.5). Uw vrouw begon als kapster eerst met het kappen van haar vrienden en familie om later haar netwerk uit te breiden en klanten te werven (CGVS B.(...) (I) p.2-4 en CGVS A.(...) (I) p.2, p.5-6). Hieruit blijkt dat ook uw echtgenote haar bijdrage leverde om jullie van een inkomen te verzekeren. Dit nuanceert zeer sterk uw algemene beweringen dat u net als de andere Palestijnen in Libanon lijdt omdat u geen taxi zou mogen rijden en niet zou mogen gaan werken bij de overheid (CGVS A.(...) (I) p.4). Dat u in een huurhuis woonde en u met uw loon moet kijken welke huur u aankan, zoals u aangaf, wordt niet betwist*

(CGVS A.(...) (I) p.12). Dat u aangaf dat u als taxichauffeur geen officiële vergunning had wordt evenmin betwist door het CGVS. Dat u ondanks dit gegeven sinds vijftienjaar werkzaam was als taxichauffeur (Verklaring DVZ, Pagina 5, Punt 12) en u bij het CGVS verklaarde dat u ondanks het risico van boetes toch kon blijven doorgaan met uw beroep (CGVS A.(...) (I) p.5) en u volgens uw vrouw 500 dollar per maand verdiende (CGVS B.(...) (I) p.4), laat uitschijnen dat u wel degelijk een goede markt vond voor uw talent. Zo verliet u uw job pas net voor uw vertrek in 2016 en werd u in heel 2015 maar een 4 of 5 keer gecontroleerd, gaf u aan (CGVS A.(...) (I) p.5). U gaf ook aan dat controles zeer onregelmatig plaatsvinden. Soms ook een heel jaar door geen checkpoint (CGVS A.(...) (I) p.5). Kortom lijkt u uw situatie meester te zijn geweest." Wat betreft verzoeker zijn inkomen als taxichauffeur wordt verwezen naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.12.5.. Voor het overige brengen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Burj al Barajneh van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat aan Palestijnen in Libanon basisrechten worden ontzegd en hun mensenrechten frequent geschonden worden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers maakten doorheen hun gehoren dan wel melding van het feit dat verzoeker als Palestijn geen vergunning kreeg om met een taxi te rijden, alsook van het feit dat vooral de Palestijnen werden gevisieerd aan checkpoints van Hezbollah en dat Palestijnen geen rechten hebben in Libanon (administratief dossier, stuk 9B, p. 5 en stuk 5B, p. 3 en p. 5), doch zij tonen aan de hand van deze verklaringen niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 4 maart 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de “NGO Najdeh” werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen door verzoekers in voorliggend verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.15. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 29 januari 2018 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers

louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat er regelmatig gevechten zijn in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh waarbij ook burgers sterven en de verwijzing naar een aantal veiligheidsincidenten die zich de afgelopen jaren in het vluchtelingenkamp hebben voorgedaan, brengen verzoekers geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse vluchtelingenkampen in het bijzonder. Specifiek wat betreft het kamp Burj al Barajneh leest de Raad in voornoemde informatie *“Tijdens 2017 bleef de veiligheidssituatie in de kampen (...) relatief kalm (...). Er was slechts sprake van periodische en geïsoleerde geweldsincidenten, dikwijls in verband met criminele activiteiten, in de kampen Beddawi, Burj Barajneh en Shatila. Bij confrontaties tussen criminelen en de Palestijnse veiligheidstroepen en bij persoonlijke disputen vallen soms doden en gewonden.”* (COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018, p. 32). De Raad wijst er te dezen andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Waar verzoekers nog aanhalen dat zij gevaar lopen in het vluchtelingenkamp aangezien verzoeker werd bedreigd en aangevallen door M.J.S.R., een lid van de familie J., die gekend is voor haar brutaliteit en die regelmatig in het nieuws komt vanwege bloedige conflicten, herhaalt de Raad nogmaals dat aan verzoekers hun verklaringen in dit verband niet het minste geloof kan worden gehecht.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Zo verzoekers stellen dat hun geboortedata in de bestreden beslissingen foutief werden weergegeven en zij menen dat hieruit een onzorgvuldigheid blijkt, kan de Raad slechts vaststellen dat het hier gaat om materiële vergissingen die geen enkel invloed hebben op de grond van de zaak en de beoordeling. Het is de Raad voorts niet duidelijk waarom de vermelding in het feitenrelaas van de eerste bestreden beslissing dat de grootvader van verzoeker afkomstig is uit het Rashidiyeh kamp in Zuid-Libanon foutief zou zijn nu dit wel degelijk zo blijkt uit verzoeker zijn verklaringen (administratief dossier, stuk 9, p. 10).

2.17. In zoverre verzoekers nog artikel 3 EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS